

Forbryderen faar, er i Almindelighed kun for en Ubetydelighed at regne i Forhold til de Lidelser, som rammer Forbryderens hæderlige Slægtninge, der skal færdes ude mellem Folk og lider Skammen. Forbryderen berøves vel sin Frihed, men han kommer ikke i Berøring med andre end Medfanger og Fængselsbetjente, og han kan føre en fredelig og i visse Henseender ganske sorgløs Tilværelse.“

Begge disse Resultater er saa langt fra Formaalet med en haard Straffedom, at en effektiv Dødsstraf i langt højere Grad maa antages at stemme overens med Folkets Retsbevidsthed.

Vi maa derfor indtrængende henstille til det høje Landsting, at Dødsstraffen ikke fjernes af Straffeloven, uden at det danske Folk har haft Lejlighed til at tilkendegive sin Villie om dette Spørgsmaal, og vi anmoder derfor om, at der enten gives os Tid til at dokumentere overfor Rigsdagen, i hvilken Udstrækning vor Organisation opnaar Tilslutning fra Landets Befolkning, eller at der ved Rigsdagens Foranstaltning indhentes en Vælgertilkendegivelse om dette alvorlige Spørgsmaal.

Med Højagtelse ærbødigst

Landssammenslutningen for Dødsstraffens Bevarelse i Danmark.

E. J. Baastrup.

---